

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

22 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

judecători – Nicolae Gordilă, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriai Telenești din 24 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2013, de către inculpatul

Boghiu Alexandru Ion, născut la 07 aprilie 1994, originar și domiciliat în r-l Telenești, s. Mîndrești.

1. *Examinat în prima instanță: 28.03.2013-24.04.2013*

2. *Examinat în instanța de apel: 12.06.2013-17.07.2013*

3. *Examinat în instanța de recurs: 29.10.2013-22.01.2014*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Telenești din 24 aprilie 2013, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Boghiu A.I. a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani 4 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Boghiu A.I. la 07 ianuarie 2013, în jurul orei 17.30, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în locuința din s. Mîndrești r-l. Telenești, în cadrul soluționării conflictului apărut dintre el și tatăl său Boghiu Ion, intenționat i-a aplicat o lovitură cu un cuțit de bucătărie în partea de sus a cutiei toracice, manifestînd violență fizică în privința ultimului, astfel, cauzîndu-i vătămări corporale grave periculoase pentru viață.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, ca *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral, soldată cu vătămarea gravă a integrității corporale a victimei.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care lui Boghiu A.I. să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate, invocînd aplicarea unei pedepse prea aspre, deoarece a recunoscut vina, s-a căit sincer, antecedente penale nu are, victima l-a iertat și nu are pretenții față de el.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2013, a fost respins apelul, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că instanța de fond a stabilit în mod corect starea de fapt și vinovăția inculpatului, în concordanță cu probele administrate, amplu analizate și just apreciate, ajungînd corect la concluzia privind culpabilitatea inculpatului Boghiu A.I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, care la rîndul său a recunoscut săvîrșirea faptei indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului s-a condus de prevederile art. 61 Cod penal, la fel și de criteriile generale de individualizare a

pedepsei prevăzute de art.art. 7 și 75 Cod penal, de personalitatea inculpatului, care se caracterizează pozitiv la locul de trai, este la prima atingere cu legea. Pedeapsa a fost stabilită, ținându-se cont de prevederile art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, fiind redusă cu o treime din limita minimă a sancțiunii art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, și care este adecvată celor comise. Pedeapsa se racorda la toate circumstanțele stabilite pe cauză, și-și va atinge scopurile puse de pedeapsa penală.

5. Decizia este contestată cu recurs de către inculpat, care solicită casarea hotărârilor judecătorești adoptate pe caz, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care solicită să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate, invocând că instanțele de judecată au ignorat următoarele circumstanțele: victima a fost inițiatorul conflictului apărut, se caracterizează pozitiv la școală și la locul de trai, a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, precedente penale nu are, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, la momentul săvârșirii infracțiunii avea vârsta de 19 ani, este unicul întreținător al surorii care este invalidă din copilărie. De asemenea inculpatul a menționat nemotivarea în hotărâre a necesității stabilirii pedepsei cu închisoare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Analizând conținutul recursului declarat, Colegiul constată că inculpatul consideră hotărârile judecătorești adoptate pe caz neîntemeiate numai în partea stabilirii pedepsei, invocând individualizarea eronată a pedepsei de către instanțele de judecată. Însă, instanța de recurs consideră că, în mod just instanța de apel a respins apelul declarat, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa inculpatului, instanța de fond a ținut cont de prevederile art.art. 7, 61 și 75 Cod penal, de personalitatea inculpatului, care se caracterizează pozitiv la locul de trai, este la prima atingere cu legea, a recunoscut vina.

Sancțiunea art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de la 5 la 15 ani.

Conform art. 16 alin. (5) Cod penal, infracțiuni deosebit de grave se consideră infracțiunile săvârșite cu intenție pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen ce depășește 12 ani.

Conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Ca urmare Colegiul consideră că instanța de apel, prin interpretarea prevederilor menționate, la stabilirea termenului de pedeapsă pentru infracțiunea prevăzută de art.

201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, corect a stabilit pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, care este adecvată celor comise și se racorda la toate circumstanțele stabilite pe cauză.

De asemenea, Colegiul constată că, pedeapsa astfel cum a fost individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 Cod penal, și se apreciază că este dozată corespunzător atât cuantumul, cât și modalitatea de executare a pedepsei aplicate.

Sub acest aspect, instanța de recurs apreciază că, față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa stabilită de către instanța de fond și menținută de instanța de apel este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale.

În acest context, Colegiul atestă faptul că argumentul invocat de recurent cu privire la neluarea în considerație a tuturor circumstanțelor pe caz nu și-a găsit confirmare.

Cu referire la argumentul inculpatului privind nemotivarea în hotărâre a necesității stabilirii pedepsei cu închisoare, dacă sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedeapsă, Colegiul constată că acesta nu este incident în cazul supus judecării, deoarece sancțiunea art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal nu prevede alternative pedepsei cu închisoare, fapt corect reținut de către instanța de apel în decizia sa: „*Instanța de judecată legal și întemeiat i-a aplicat lui Boghiu A.I. pedeapsa sub formă de închisoare, ținând cont de sancțiunea art. 201¹alin. (3) lit. a) Cod penal, care nu are sancțiuni alternative închisorii...*”.

În recursul ordinar declarat de inculpat, hotărârile judecătorești pe caz sunt criticate, prin prisma temeiului de casare prevăzut la pct. 6) și 10) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul analizând cazul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, constată că o hotărâre judecătorească este supusă casării, în temeiul acestui punct când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Însă Colegiul consideră că, în cauză, instanța de apel respectând prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat. De asemenea, lecturînd textul deciziei instanței de apel, se observă că decizia adoptată cuprinde toate motivele pe care se întemeiază soluția, și motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărârii. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată. Față de considerentele ce preced, în opinia instanței de recurs, nu se constată prezența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Nici motivul de casare prevăzut în art. 427 pct. 10) Cod de procedură penală, cu referire la aplicarea pedepsei individualizate contrar prevederilor legale, nu este incident în cauză, deoarece în cauza supusă judecării, pedeapsa s-a aplicat în limitele legii. În asemenea condiții lipsesc temeiurile legale pentru a admite recursul procurorului.

În astfel de circumstanțe, raportînd speța dată, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Telenești din 24 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2013, de către inculpatul **Boghiu Alexandru Ion**, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 ianuarie 2014.

Președinte:	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Vladimir Timofti

Copia corespunde originalului

Judecător:	Nicolae Gordilă
-------------------	------------------------

Președinte:	Petru Ursache
--------------------	---------------

Judecători:	Nicolae Gordilă
--------------------	-----------------

	Vladimir Timofti
--	------------------